

ROSIE staat op de stoep en kijkt
naar boven.

Zelfs als ze haar hoofd helemaal in haar
nek legt, dan nog kan ze het dak van het
flatgebouw niet zien. Zo hoog is het. Haar
mond valt er van open.

Dan kijkt Rosie weer voor zich uit. Naar
de glazen deur en de brievenbussen in
de hal.

Ze hoort het portier van de taxi achter
zich dichtvallen. Haar moeder komt naast
haar staan.

‘Mooi zo,’ zegt ze, en ze bijt op haar lip.

Dat doet mama altijd als ze niet meent
wat ze zegt.

Dan kijkt ze, zoals Rosie daarnet, zo
hoog ze kan de lucht in.

Zou zij het dak wel kunnen zien?

‘Hier is het...’

Rosie zegt niets.

De taxi rijdt de straat uit. Om te verhuizen was er geen verhuishwagen nodig. Het moest allemaal zo verschrikkelijk snel gaan, en zoveel spullen hebben mama en Rosie niet.

‘Waar gaan we dan wonen?’ had Rosie gevraagd.

‘Niet ver,’ had mama gezegd, ‘gewoon aan de andere kant van de stad.’

Maar de andere kant van de stad lijkt wel de andere kant van de wereld. Zelfs het weer is hier anders, denkt Rosie. Aan de andere kant van de stad scheen de zon. Hier regent het. Het is miezerig weer, en het is een miezerige dag.

De stad is zo groot dat Rosie er meer dan honderd keer in kan verdwalen. Sommige straten zijn recht en breed, met grote gebouwen ernaast. Andere straten zijn klein en kronkelen met ontelbaar veel bochten van plein naar plein. Zelfs de taxichauffeur sloeg daarnet een verkeerde straat in. En taxichauffeurs kennen de stad als hun broekzak, heeft papa Rosie ooit verteld.

‘Zullen we?’ vraagt mama.

Ze steekt haar hand uit naar Rosie.

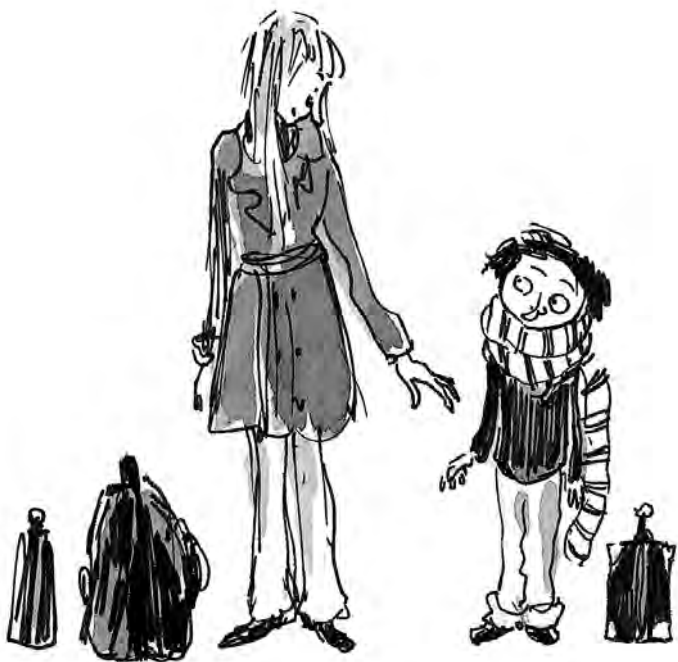
‘Zullen we wat?’ vraagt Rosie nors.

‘Naar binnen gaan... suffie,’ zegt mama.

Ze kijkt Rosie met een brede glimlach aan.

Dan geeft ze Rosie een por.

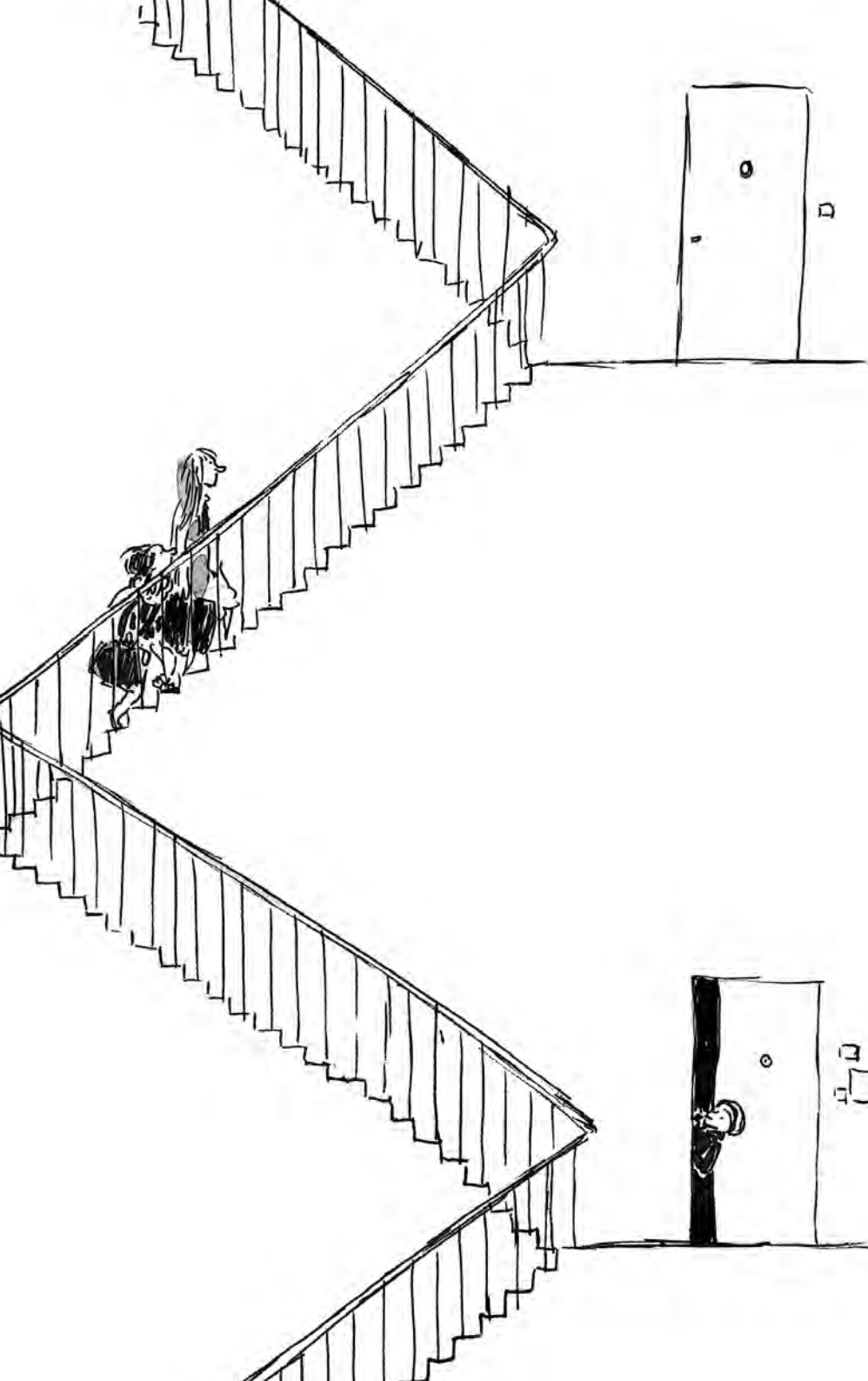
‘Op naar ons nieuwe huis.’

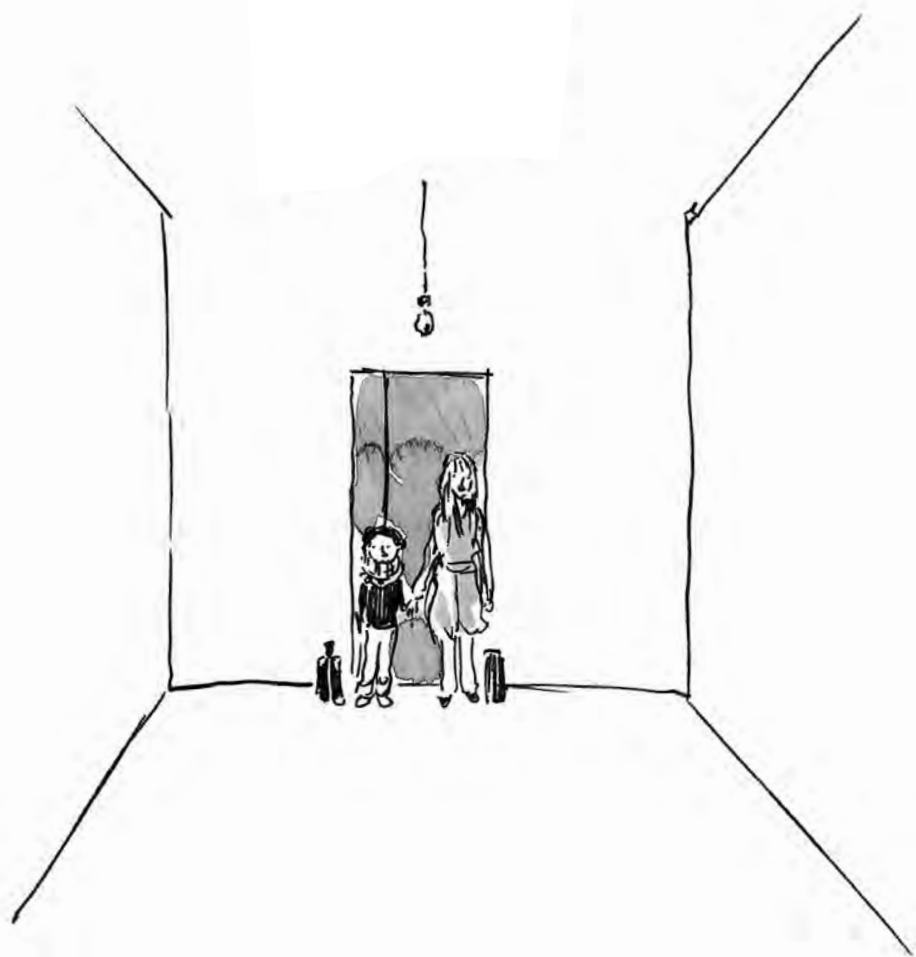

Als het echt moet, denkt Rosie, en ze geeft mama een hand. In haar andere hand neemt ze haar kleine koffer, die ze zonet op de stoep had gezet. Ze zucht.

Het duurt vast een eeuwigheid voor ik hier vrienden heb, denkt ze.

Maar ze zegt het niet. Dan lopen ze hand in hand het grote flatgebouw binnen.

‘DAG,’ zegt Moussa. ‘Ik ben Moussa... En jij? Wie ben jij?’

Twoe grote ogen kijken Rosie vragend aan.
‘Jij bent nieuw,’ zegt hij voor Rosie iets kan zeggen.

‘Helemaal niet,’ zegt Rosie. ‘Ik ben Rosie.’
‘Oké,’ zegt Moussa.

Moussa gaat op zijn tenen staan en kijkt over de schouder van Rosie naar binnen.

‘Dacht ik het niet,’ zegt hij dan. ‘Slaap jij daar?’
Hij wijst met zijn vinger naar de slaapkamer van Rosie. De kamerdeur staat wijd open.

‘Ja, en?’ wil Rosie weten.

‘Mijn kamer is precies boven de jouwe. Als ik een gat boor in de vloer van mijn kamer, dan kom ik in jouw kamer uit.’

‘Je kan ook gewoon aanbellen,’ zegt Rosie. Moussa knikt en kijkt verlegen naar zijn tenen.

‘Aanbellen kan ook,’ mompelt hij.

‘Ik woon hier met mijn moeder,’ zegt Rosie dan.

‘En je vader,’ vraagt Moussa, ‘waar is die?’

‘Vind je het goed als ik je dat een andere keer vertel?’

‘Ik ken het gebouw op mijn duimpje,’ zegt Moussa na een stilte. ‘Ben je al eens helemaal boven geweest?’

‘Nee,’ zegt Rosie, ‘ik woon hier nog maar net.’

‘Ik weet een deur, en als je daar doorheen gaat, kom je bij een kleine trap, en die leidt tot op het dak.’

‘Mij best,’ zegt Rosie.

‘Let maar niet op mijn hond,’ zegt Moussa.

Rosie kijkt naar de rode kater die Moussa aan een halsband houdt. Het is helemaal geen hond, maar een oude rode kater.

‘Hij ziet er gevaarlijk uit, maar bijten doet hij niet.’

‘Hou je mij misschien voor de gek?’ vraagt Rosie. Ze heeft nog nooit iemand gezien die met een kater uit wandelen gaat en doet alsof het een hond is.

‘Dat is helemaal geen hond.’

Moussa zucht.

‘Ik zou zo graag een hond willen. Maar meneer Tak wil geen honden in het gebouw.’

‘Wie is meneer Tak?’ wil Rosie weten.

‘Heb je meneer Tak nog niet ontmoet? Hij woont helemaal beneden in het gebouw. Hij schreeuwt de hele tijd. *Kan het niet wat stiller op de trap, kereltje! Of: Kereltje, houden we opendeur-dag?*’

‘Wat een akelige man,’ zegt Rosie.

‘Wil jij ook doen alsof mijn kat een hond is?’
wil Moussa dan weten.

‘Als jij me meeneemt naar het dak.’

‘Afgesproken,’ zegt Moussa, en hij slaat zijn
hand tegen die van Rosie.

‘Hoe heet je hond?’ vraagt Rosie.

‘Titus.’

‘Goeie naam voor een hond,’ zegt Rosie. Dan
aait ze Titus over zijn kop.

‘Miauw,’ zucht de hond.